

Şairin Günlüğü 02 06 15

– EDİP GÜL · 27 Temmuz 2024

A A Anıları Şairin Günlüğü 02.06.15

BeğenAntolojimYorumlarPaylaşTweotle

02.06.15

Dün bir silindir gibi geçti üzerimden. Bir gün önce watsaptan herkese oruç tutmayı salık verince ben de oruca niyet ettim. Niyet ettim etmesine ya sahura kalkmamış, bir akşam evvel sütkardeşimin evinde akraba toplantısında yediğim ağır yemeği hazmedememiş – babamın deyimiyle- suyunu verememiştim. Erkenden provaya çağırılmam benim boş günümü tutmuştu. Yıkandım, takım elbisemi giyindim. Bu yıl öğretmenler günü dışında takmadığım kravatımı taktım. Kravatım okul aile birliğini öğretmenler günü hediyesiydi. Koyu takım elbisenin üstüne kırmızı siyah şeritliydi.

Kente gittiğimde hava sıcaktı. Az kalsın bayılacaktım. Bir markete girdim. Su alacaktım fenalaşırsam orucumu bozarım diye niyetlendim. Yiyecek malzemesi aldım. Cami avlusuna gittim. Bu tarihi caminin avlusu serindi. Beni kendime getiren klima sistemi vardı burada. Gazetemi okudum. Namazı kılıp acele salona doğru yola çıktım. Güzel bir rüzgar çıkmıştı. Mimar Sinan köprüsünden karşıya geçerken oldukça serinledim.

Salona elinde naylon poşetlerle girdim. İkram edilen lokumları iftariyelik olarak torbaya indirdim. Provalar başlamıştı. 2. Sırada bir yerde oturdum. Telefonumun şarjı bitmişti. Şarj cihazını cebimden çıkararak prize taktım.

Enfes bir müzik çalışması vardı. Koro, solo ve düetle mükemmel bir provaydı. Ben bu provanın

neresindeydim merak ediyordum. Hoca Hanım beni görmüş müydü? Bir ara o da neden sonra beni hatırladı. Prova için sahneye gelmemi istedi ama sonra unuttu. Öğrencilerin provasına devam etti. Sahneye çıkınca tansiyonum düşmüştü. Unutulduğumu anlayınca aşağıya inerek yerime oturdum. Ben dergimi okumaya koyuldum kulağım sahnede idi. İki işi birden yapmayı severdim. Burada aynı zamanda üç işi birden yapıyordum. Ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Bir yandan şiiri nasıl okuyacağımı, diğer yandan böyle bir gecede yanlış yerde olduğumu düşünüyordum. Nasıl yapmıştım bu yanlış? Nasıl avlanmıştım? Bu etkinliğin Berat gecesine rast geleceğini nereden bilebilirdim?

Vicdan azabı çekiyordum. Ertelenen İslami hayatı hatırlıyordum tekrar. Bu yaşa gelmişim hala bu karışık hayatı yaşıyordum. Kendime bunu yakıştıramıyordum. Daha ne kadar oyalanacaktım! Bu durum nereye kadar sürecekti!

Bu çelişkili hayatı sürdürmek artık zor olacaktı. Bu gece Necip Fazıl Üstad 'ın Canım İstanbul şiirini okumam vicdanımı biraz rahatlatıyordu. Bir de program içinde okunan Yunus İlahisi. Onun dışında böyle bir günde burada olmak affedilebilir gibi değildi.

Herkesin beni tebrik etmesi de bu durumu hafifletmiyordu.

Birçok kişiye bu gece oraya benim için bile olsa gelmemelerini söylemişim. Ama ben gitmeye mecburdum. Çünkü davetiyelerde adım vardı. Seyircilerin azlığı burada bir ayrıntı sayılabilirdi. En önemlisi böyle bir gecede yanlış yerde olmaktı.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 3.6.2015